

Vlaams
Parlement

Toespraak door Jan Peumans Vlaams Parlementsvoorzitter

Donderdag 12 mei 2016

Als inleiding op de State of the European Union door Kader Abdolah

Dames en Heren,
Geachte genodigden,
Geachte Minister-President Bourgeois,
Geachte ministers,
Geachte collega's volksvertegenwoordigers

En niet in het minst

Geachte Heer Abdolah,

Hartelijk welkom.

Het is mij een grote eer om als voorzitter van het Vlaams Parlement hier een nieuwe State of the European Union te mogen openen.

Wij verwelkomen dit evenement jaarlijks in de buurt van 9 mei, de dag van Europa, om een stand van zaken op te maken van Vlaanderen in de wereld en meer bepaald van Vlaanderen in Europa.

Voor deze organisatie kunnen wij elk jaar rekenen op het talent en de inspiratie van Ryckvelde vzw, het Brugse vormingscentrum rond het Europacollege, en van Vleva, het Vlaams-Europees verbindingagentschap, hier vertegenwoordigd door zijn voorzitter, de heer Luc Van den Brande.

Ik wil graag ook onze spreker van dit jaar bedanken, de heer Kader Abdolah.

Sta me toe, mijnheer Abdolah, u in te leiden door terug te keren naar vorig jaar.

Toen stond hier op het spreekgestoelte de Vlaamse schrijver en journalist Jef Lambrecht. Zijn jarenlange ervaring als verslaggever voor het Midden-Oosten had hij neergeschreven in een boek met als titel 'IS, het nieuwe terrorisme van Daesh en de ondergang van het moslimbroederschap'

Zijn lezing hier is helaas profetisch gebleken. Zowel Parijs als Brussel hebben mogen ondervinden waarvoor Daesh staat.

Voor ons – en naar wij dagelijks op onze journaals horen – ook voor miljoenen islamieten, staat Daesh voor al het kwade in de wereld. Net als de Taliban, net als Hezbollah, net als al tal van andere groeperingen uit het ruime Midden-Oosten.

Dat een geletterd, wijs en gelouterd man als u de wijk nam uit Iran, sterkt ons in die overtuiging.

Wij cultiveren maar al te graag die onderverdeling tussen goed en kwaad, om het heel bot te stellen, tussen Arabisch en westers. Ook al hebben we allemaal op school geleerd dat onze westerse cultuur zijn oorsprong vond in het tweestromenland, dat onze kennis zich eeuwenlang gelaafd heeft aan de bronnen van Tigris en Eufraat.

Met Jef Lambrecht hadden we vorig jaar een westerse kenner van de Arabische wereld hier in ons midden. Ondanks alles was hij een buitenstaander, een observator.

U bent veel meer. U bent een insider, een ervaringsdeskundige, u weet hoe het eraan toegaat in deze beide delen van de wereld die de laatste jaren elkaar steeds heftiger aantrekken én afstoten tegelijk.

U bent zelf een vluchteling geweest, mijnheer Abdolah, een ontheemde. U bent van nul opnieuw moeten beginnen en precies daarom zijn uw boeken zo interessant.

Een van uw bekroonde werken, Het Huis van de Moskee, bewijst namelijk hoezeer de mens over de hele wereld op bijna identieke manier het geluk nastreeft en zijn identiteit zoekt.

Het Huis van de Moskee vertelt ons een familiegeschiedenis over enkele generaties heen. Tal van meesters uit de literatuur vonden hun inspiratie in datzelfde thema: de Zuid-Amerikaan Gabriel Garcia Marquez bijvoorbeeld in Duizend jaar eenzaamheid, of de Duitser Thomas Mann in zijn Buddenbrooks.

Allemaal komen ze uit bij dezelfde menselijke twijfels rond het verval van oude waarden, van kruisbestuiving met modernisme, van een zoektocht naar een beter leven.

Kansen zoeken, kansen missen, kansen grijpen... het blijft een universeel gegeven, een rode draad doorheen de menselijke geschiedenis in het algemeen, maar des te acuter voor de vluchteling. Die heeft pech als hij niet de juiste kans grijpt, als hij de boot mist... Of soms heeft hij juist wél geluk als hij een van die verdoemde boten gemist heeft.

Zijn leven hangt aan een zijden draadje, dat de ene toevalligheid met de andere verbindt. Onzekerheid is zijn lot, zijn toekomst onvoorspelbaar. En toch streeft elke vluchteling een hoger doel na. Een beter leven.

Geachte heer Abdolah,

U heeft zelf zo'n vlucht doorstaan. U heeft ongetwijfeld voor verscheurende dilemma's gestaan. Keuzes tussen twee onbekende wegen. U heeft daardoor kansen gemist, maar ook kansen gegrepen. Maar, veel belangrijker, u heeft vooral veel kansen afgedwongen in uw tweede thuisland.

Het vraagt namelijk ontzettend veel doorzettingsvermogen om literaire prijzen te winnen in een taalgebied dat oorspronkelijk niet het uwe is.

U hebt al tal van literaire prijzen gewonnen in uw schrijversloopbaan, wij zijn dan ook des te meer benieuwd naar Salam Europa, uw nieuwe werk, waarin u ons een andere kijk zult geven op het hete hangijzer van de vluchtelingenproblematiek, gestoeld op eigen ervaring.

Vanuit uw heel persoonlijke perspectief kunt u ons een betere kijk geven op 'wij', op 'zij' en op al wie daartussen op de vlucht is, op zoek naar zichzelf, op zoek naar een beter leven, op zoek naar een toekomst.

Mijnheer Abdolah,

Ik ben ervan overtuigd dat u ons zeker nieuwe inzichten kunt verstrekken, inzichten die ons kunnen helpen om onze omgang met de instroom van vluchtelingen te optimaliseren.

In naam van het Vlaams Parlement verleen ik u dan ook heel graag het woord.